

MEMOIRES WILLEM OLTMANS 50 - MEMOIRES 1990-A GRATIS

-
-
-
-
-
-
-

Auteur: Willem Oltmans
Aantal pagina's: 270 pagina's
Verschijningsdatum: 2018-05-01
Uitgever: Uitgeverij Papieren Tijger
EAN: 9789067283410
Taal: nl
Link:
[Download hier](#)

Memoires 1988-A

In bracht het Indonesische staatshoofd Soekarno een zevendaags staatsbezoek aan Italië, waar President Giovanni Gronchi het eerste Europees staatshoofd was dat hem ontving. Dit gebeurde tegen de zin van de toenmalige Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken Joseph Luns, die ambassadeur Han Boon opdroeg daartegen te protesteren en de Nederlandse pers maande dit bezoek te negeren. Oltmans' hoofdredacteur verlangde echter dat hij zich als correspondent te Rome beperkte tot berichten over Italië en het Vaticaan. Ongehoorzaam interviewde hij toch het Indonesische staatshoofd, die liever eerst Nederland zou hebben bezocht. Hij sprak met hem op de Indonesische ambassade te Rome en de Italiaanse chef protocol markies di San Damiano maakte geen bezwaar tegen deelname aan de gezamenlijke bezichtiging van Pompeï die op het programma stond.

Oltmans voegde zich opnieuw bij de Indonesische delegatie bij het daaropvolgende staatsbezoek aan West-Duitsland. Oltmans kreeg hierdoor een andere kijk op de man die sinds het verlies van Nederlands-Indië in de Nederlandse publieke opinie gold als een collaborateur met de Japanners, die de Nederlanders zou haten. Oltmans' artikelen over het bezoek van Soekarno aan Italië en West-Duitsland verschenen in Elsevier [41]. Oltmans werd echter door De Telegraaf "aan de dijk gezet". Soekarno overleed in , zonder ooit Nederland te hebben bezocht, drie jaar na zijn aftreden in afzondering als de gevangene van de nieuwe Indonesische machthebbers, die door Oltmans "verraderlijke CIA-coupgeneraals" werden genoemd. Oltmans zou gedurende de rest van zijn loopbaan keer op keer de rol benadrukken die de Amerikaanse geheime dienst CIA zijns inziens zou hebben gespeeld bij de staatsgreep in en de machtsovername door Soeharto.

Nadat Oltmans reeds in bij hun kennismaking wegens zijn interview met Soekarno als landverrader was verguisd, werd het overlijden van Soekarno voor hem eveneens een extra pijnlijk moment doordat Indonesië hem de toegang weigerde toen hij hem daags daarvoor op zijn sterfbed wilde bezoeken. Door de moeite die vele Nederlanders nog hadden met de dekolonisatie stuitte de publicatie van het interview met Soekarno op vele afkeurende reacties. Han Boon, de Nederlandse ambassadeur te Rome die door Oltmans werd betiteld als 'een ware paladijn van Luns' [43] , waarschuwde de minister in een brief op 11 juli voor Oltmans. Zonder falen blijkt spoedig daarna dat hij een persoon is tegenover wie grote voorzichtigheid in acht genomen moet worden. Deze episode van zijn loopbaan beschreef hij in het tweede deel van zijn Memoires , alsook in zijn eerder verschenen boeken De Verraders en Den Vaderland Getrouwe en het later verschenen Mijn vriend Sukarno Het interview en zijn twee artikelen daarover in zouden een keerpunt betekenen in Oltmans' carrière en een sleutelmoment in zijn leven.

Gedurende de 10 jaren daarna zou hij Soekarno in toenemende mate gaan zien als een vriend [45] en later zou hij hem ook zo noemen, in zijn boek over Soekarno. In december zette Oltmans voor het eerst voet op Indonesische bodem om als correspondent te gaan werken voor enkele Nederlandse dagbladen: NRC, het Algemeen Handelsblad en Het Vaderland. Reeds vrij snel daarna bepleitte hij vanuit Jakarta de overdracht van Nieuw-Guinea.

Slechts een kleine minderheid van Nederlandse intellectuelen, journalisten en zakenlieden zagen in dat het land bezig was zich internationaal te isoleren met het halsstarrig vasthouden aan dit overzees gebiedsdeel. Oltmans was een van hen. Op 21 januari verscheen een artikel van Oltmans' hand in de Indonesian Observer , waarin hij onder meer stelde dat Nieuw-Guinea door Nederland eigenlijk meteen aan Indonesië had moeten worden overgedragen.

Als correspondent voor diverse publicaties kwam hij toen voor het eerst zelf in het nieuws, wegens zijn betrokkenheid bij de zogeheten Petitie Drost om de 'status' van de toenmalige Nederlandse kolonie Nieuw-Guinea. Deze petitie, die werd gepubliceerd in de Nederlandstalige krant De Nieuwsgier , droeg de naam van een gasthoogleraar internationaal recht aan de Universiteit van Indonesië te Jakarta en was ondertekend door een groep van 18 Nederlanders in Indonesië. Hiervan was hij zelf initiatiefnemer en mede-ondertekenaar. Zijn Nederlandse opdrachtgevers zegden daarop binnen twee dagen per telegram zijn medewerking op, omdat zij vonden dat hij zijn journalistiek werkzaamheid met politieke activiteiten vermengde en daarom niet langer onafhankelijk kon berichten. Hij werd verguisd. Wat zal de Justitie met Willem Oltmans doen? In juni was Oltmans gast in het presidentieel paleis op de verjaardag van Soekarno. Hierna werd hij beschreven als een "zich journalist noemende jonge Nederlander die de Nederlands-Indonesische betrekkingen wilde 'verbeteren' door zich bij Soekarno binnen te vleien" en de perken te buiten zijn gegaan door Nederlanders in Indonesië over te halen de door hem opgestelde Petitie Drost te ondertekenen.

Hierop kreeg hij geen werk meer van Nederlandse opdrachtgevers en hij verhuisde daarom naar de Verenigde Staten. In zou hij via een memorandum aan president Kennedy hebben voorkomen dat Nederland oorlog ging voeren om Nieuw-Guinea. Op zijn advies liet de Amerikaanse regering zich door prins Bernhard voorlichten over de kwestie Nieuw-Guinea. Toen minister van Buitenlandse Zaken Joseph Luns vervolgens in Washington kwam pleiten voor de Nederlandse zaak, zou Luns te verstaan zijn gegeven dat Nederland uit Nieuw-Guinea diende te vertrekken. In kreeg Oltmans een kopie toegespeeld van een in het Japans geschreven brief van Dewi Soekarno, een van de echtgenotes van de afgezette president, aan de Indonesische president Soeharto , waarin zij laatstgenoemde ervan beschuldigde verantwoordelijk te zijn voor de moord op vele honderdduizenden Indonesische communisten na de staatsgreep in oktober Een vertaling hiervan werd gepubliceerd op anderhalve pagina in het weekblad Vrij Nederland en Oltmans interviewde haar voor de NOS-televisie.

In drong Oltmans vergeefs aan op vervolging van Luns, inmiddels afgetreden als minister en de nieuwe secretaris-generaal van de NAVO , wegens opzettelijke misleiding van de regering-Drees rond de Nieuw-Guinea-kwestie. Oltmans voerde volhardend en verbeterd een jarenlange rechtsstrijd tegen de Nederlandse Staat. Deze verdacht hij ervan hem sinds zijn interview met Soekarno stelselmatig opzettelijk te hebben belenmerd in zijn journalistiek werk, hetgeen in de loop der jaren een terugkerend thema bleef en waarover zijn misnoegen als een rode draad door vele van zijn geschriften liep: hij gaf te kennen zich daardoor niet te laten intimideren [57] [58].

Daarin zou hij ten langen leste in in een arbitrageprocedure in het gelijk worden gesteld. In en repte Oltmans in zijn boeken Mijn vriend Sukarno en Over Haagse bedriegers en de strijd om de waarheid van een journalist zelf over de door hem sinds ervaren obstructie als "veertig jaar overheidsterreur" om de verdere uitoefening van zijn beroep te dwarsbomen [61] [62] Oltmans werd aanvankelijk gesteund door de journalistenvakbond NVJ in zijn principiële zaak tegen de Staat, maar deze distantieerde zich van zijn emotionele uitingen.

Over deze rechtsstrijd zou Mr. Ellen Pasman, een van Oltmans' advocaten sinds , in het boek Oud zeer - Over de façades van de Nederlandse rechtsstaat publiceren. Sinds zijn interview met Soekarno zou Oltmans door onder meer minister Luns systematisch zijn gedwarsboomd bij zijn journalistieke werkzaamheden. Oltmans keerde berooid naar Nederland terug toen zijn visum niet werd verlengd en hij ook daar tegenwerking leek te ondervinden. In legde hij de hand op geheime ambtsberichten en telexen van het ministerie van Buitenlandse Zaken waarvan de inhoud zijn jarenlang geregeld geuite verdenking bevestigde omtrent de jarenlange systematische tegenwerking onder de lange ambtsperiode van minister Luns en ook onder diens opvolgers [72]. Het bestaan van waarschuwingen en instructies aangaande zijn persoon had Oltmans al jaren vermoed. In datzelfde jaar nog begon hij zijn proces tegen de staat [73] Alle Nederlandse ambassades waren ingeschakeld om hem te dwarsbomen en ook de hulp van de CIA was ingeroepen.

Over die hiermee eindelijk bewezen tegenwerking en de daarover door hem gekoesterde verongelijkheid publiceerde hij eind zijn boek Vogelvrij , geïllustreerd met de betreffende bewijsstukken op [74] [75] [76] [77] [78] [79] In wees hij het aanbod van honderdduizend gulden schadevergoeding door premier Lubbers van de hand [80] [81] , evenals het aanbod van een miljoen in door vice-premier Van Mierlo [82]. Oltmans eiste een schadeloosstelling van 2,8 miljoen gulden en liet Lubbers als getuige verhoren, die beaamde dat de zaak onverkwikkelijke kanten had [83] [84] [85] In leek er enigszins schot in de zaak te komen en zag het er steeds meer naar uit dat Oltmans met zijn jarenlang geuite beschuldigingen over tegenwerking door de Nederlandse overheid ten onrechte als "querulant" was afgeserveerd.

Na arbitrage van een door Pierre Vinken oud-topman van Reed Elsevier voorgezeten commissie van drie, werd aan Oltmans uiteindelijk in als vergoeding van hem door de Staat berokkende schade acht miljoen gulden netto uitgekeerd. De arbitragecommissie bestond verder uit A. Het toegekend bedrag van acht miljoen betrof de uiteindelijke schadeloosstelling met daarin ook verdisconteerd het door hem gedurende 46 jaar gederfd bedrag aan inkomsten, zoals berekend door het accountantsbureau Arthur Andersen. De NVJ was in gekomen met een berekening van 2,8 miljoen gulden. Deel 52 van de memoires van schrijver en journalist Willem Oltmans. Dit boek heeft tot doel de kennis over en het inzicht in de Europese politiek te vergroten.

Voor studenten en professionals. Met website met extra studiemateriaal. Deel 51 van de memoires van schrijver en journalist Willem Oltmans. In dit boek reconstrueren de auteurs het verhaal achter de Hiraak, de massale opstand in de Rif. Het is een relaas van structurele achterstelling en verwaarlozing en een falend beleid rond werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg en infrastructuur. Een verrassende kijk op de, soms hilarische, wereld van de inlichtingen- en veiligheidsdiensten. Deel 50 van de memoires van schrijver en journalist Willem Oltmans.

Het verhaal van die linkse enclave op rechteroever. Een reportage waarin nog twee andere politieke experimenten oplichten: de eerste coalitie ooit tussen sociaaldemocraten, groenen en marxisten en de bestuurlijke ontmaagding van de PVDA. In dit essay maakt Paul Goossens komaf met de karikaturen die conservatief Vlaanderen maakt van de erfenis van en legt hij tegelijkertijd de hypocrisie van de conservatieve restauratie bloot. Op 10 in de Top10 non-fictie informatief. Langer werken voor minder pensioen?

Pensioenspecialist Kim De Witte verkent het grote pensioengevecht en toont aan dat een goed pensioen voor iedereen mogelijk, eerlijk en betaalbaar is. Deel 49 van de memoires van schrijver en journalist Willem Oltmans. Deel 48 van de memoires van schrijver en journalist Willem Oltmans. Dit boek is er voor alle mensen die nooit het recht genoten hebben om het debat te bepalen. Zijn dagboek is aangevuld met knipsels en documenten, zodat er een reusachtige documentatie van de hedendaagse geschiedenis ontstond.

Zijn motief tot deze grondige registratie van zijn bestaan was uiteindelijk een werk te verwezenlijken waarin zichtbaar zou worden hoe een mens wordt tot wat hij is. De originele dagboeken staan opgeslagen in de Koninklijke Bibliotheek en beslaan ruim 90 meter muur. Van deze dagboeken zijn door Oltmans bewerkingen gemaakt: de Memoires. Deze zullen uiteindelijk uit 76 delen bestaan. Tot nu toe, , zijn er 16 delen verschenen. Ze betreffen de periode Deze Memoires zijn te beschouwen als een alternatieve geschiedschrijving van de tweede helft van de 20ste eeuw. Alternatief doordat, in tegenstelling tot officiële geschiedschrijvers, Oltmans met ooggetuigenverslagen kon rapporteren over de gebeurtenissen achter de schermen van de internationale politiek, diplomatie en journalistiek.

Onvermijdelijk komen in deze boeken talloze botsingen met de gevestigde orde aan bod, veroorzaakt door de vele machinaties van inlichtingendiensten en gezagdragers. Zijn eerste journalistieke activiteit ontplooid hij op de redactie buitenland van het Algemeen Handelsblad te Amsterdam, waar hij door Henk Hofland zijn vriend van Nijenrode was geïntroduceerd. Hij werkte daar onder leiding van dr. Na enige tijd te hebben gewerkt voor het persbureau United Press International vestigde hij zich in in Rome, ondermeer als vaste medewerker van het dagblad De Telegraaf. Hier ontmoette hij op 10 juni president Soekarno van Indonesië. Conservatief Nederland haatte dit eerste staatshoofd van Nederlands voormalige kolonie; De Telegraaf verbood Oltmans dan ook Soekarno te interviewen.

Hij deed het natuurlijk toch; beiden konden het zelfs uitstekend met elkaar vinden. Het betekende het einde van zijn korte carrière bij deze krant, en het begin van zijn problemen met de Nederlandse Staat. Oltmans werd door Buitenlandse Zaken en de rechtse pers als een verlengstuk van Soekarno gezien. Daarmee haalde hij zich de levenslange vijandschap van minister Luns op de hals. Die zorgde er persoonlijk voor dat het alle Nederlandse ambassades werd verboden Oltmans medewerking te verlenen in zijn journalistieke werk. Deze richtlijn werd tot het jaar , het jaar waarin Oltmans zijn proces tegen de Staat der Nederlanden overwinnend afsloot, door Buitenlandse Zaken nageleefd. Ook de media kregen vanuit Den Haag opgedragen geen stukken van Oltmans te plaatsen. Veel medewerkers van Nederlandse media hielden daar rekening mee. Deze affaire was bepalend voor de rest van het journalistieke leven van Willem Oltmans.

Telkens ontwikkelde Oltmans contacten met de groten der aarde — Soekarno, Indira Gandhi, De Klerk, Arbatov, om er maar een paar te noemen — en telkens trad de Nederlandse diplomatie saboterend op. Als gevolg van zijn bemoeienissen met de kwestie Nieuw-Guinea werd Willem Oltmans uit Nederland weggepest. In emigreerde hij naar de Verenigde Staten. In die jaren werkte hij voornamelijk voor het weekblad Vrij Nederland. Hij heeft er tevens geschreven voor Elseviers Weekblad, de Nieuwe Linie, de Groene Amsterdammer, dagblad Zaanstreek de Typhoon, krantencombinaties als de Grote Provinciale Dagblad Pers en andere binnen- en buitenlandse dagbladen en tijdschriften. Het is de tijd van John F. Kennedy; van Soekarno versus Jozef Luns; van tumult in Cuba; van een dreigende Koude Oorlog en een Amerikaanse heksenjacht op alles wat naar communisme ruikt.

Van dit alles doet Oltmans verslag vanuit de eerste hand. Hij sprak direct betrokkenen en was geregeld lijfelijk aanwezig op plaatsen waar historie werd geschreven. Hij heeft in het hele land vele honderden drukbezochte lezingen gegeven over internationale politiek voor een uiteenlopend publiek. Zeker in het begin van de jaren zestig toen de onrust in de Amerikaanse samenleving over de Vietnam-oorlog net ontstond was hij zeer invloedrijk in de meningvorming van studenten op de Amerikaanse universiteiten. Zijn antioorlog standpunt maakte veel los; hij vond daarbij opnieuw de Nederlandse overheid tegenover zich, onder meer in de persoon van ambassadeur J. Deel uitmakende van de zogenaamde groep-Rijkens, een gezelschap Nederlandse zakenlieden en industriëlen verenigd rond oud-Unilever-directeur Paul Rijkens, die een overdracht van Nieuw-Guinea aan Indonesië wenste te bevorderen, bouwde Oltmans vele contacten op, zowel in Nederland, Indonesië als de Verenigde Staten, de drie onmiddellijk bij de Nieuw-Guinea-affaire betrokken partijen.

Oltmans opereerde dan al sinds in het VN-hoofdkwartier in New York en onderhield naast, de groep-Rijkens, nauwe betrekkingen met de Indonesische ambassadeur Zairin Zain en Sukardjo Wirjopranoto. In april informeerde hij Walt Rostov, adviseur van president Kennedy over het bestaan van andere visies betreffende de dekolonisatie van Nieuw-Guinea. Hij raadde hem aan prins Bernhard uit te nodigen. Wat geschiedde. Bernhard bezocht in het geheim Kennedy en de Amerikanen raakten overtuigd van het feit dat de Luns-koers desastreus was. De overdracht van Nieuw-Guinea aan Indonesië zou spoedig geregeld worden. In juni besloot Oltmans de geheime lobby in Vrij Nederland in de publiciteit te brengen omdat hij de gevoerde lobby niet langer zinvol vond, wat een enorme commotie teweegbracht.

Een kluwe aan intriges, manipulaties en wraak ontstond op de achtergrond van het overdrachtsproces van Nieuw-Guinea tussen Indonesiërs, voor- en tegenstanders van het dekolonisatieproces en zou uiteindelijk leiden tot de geheinzinnige moord op Verrips. In publiceerde Oltmans zijn herinneringen over het Nieuw-Guinea-vraagstuk in zijn eerste boek *De verraders*, waar hij inzicht bood in het debacle van de buitenlandse politiek van minister Luns en het mislukken van de geheime diplomatie van Nederlandse industriëlen. Na de moord op president Kennedy — in november — ontmoette Oltmans de moeder van de presidentsmoordenaar Lee Harvey Oswald: Marguerite Oswald. De weergave van de gesprekken en belevenissen met haar zijn uniek.

Ook ging hij in die tijd mee als tolk voor de paragnost Gerard Croiset op diens tournee door de Verenigde Staten. Via Croiset kwam hij ook in contact met de mysterieuze graaf George de Mohrenschildt, de babysitter van Lee Harvey Oswald. Op zoek naar de waarheid achter de moord zou Oltmans tot en met met hem contact hebben. In dat jaar zou De Mohrenschildt eindelijk alles gaan vertellen, in gezelschap van Oltmans en Kouznetsov, medewerker van de Russische ambassade, over de achtergrond van deze politieke moord.

Op de plaats van hun afspraak verdween De Mohrenschildt echter plotseling. Hij zou enkele weken later dood worden gevonden in Florida. Oltmans schreef over deze affaire in het boek *Reportage over de Kennedy-moordenaars*.

Willem Oltmans

Geavanceerd zoeken. Memoires B. ISBN: , Paperback. Op verlanglijst. In winkelmandje. Memoires A. We zaten op de eerste etage in zijn werkkamer. Ik werd om uur door een auto van het ministerie van Buitenlandse Zaken opgehaald. Ik bevond me reeds illegaal in het lan. Dat antwoord maakte me razend. Ik he. Jan Mets had me aangemoedigd hem t. Nu zoekt hij erkenning in zijn dagboeken," aldus André. Ik heb n. Ik legde uit hoe een verkeerd beeld ik. Hij waarschuwde dat Roy She. Memoires C. Allemaal dezelfde smoelen en brains. Pagina's vol over Ed Nijpels,. Ik zou Freddy Heineken om financiële. Op werkdagen voor uur besteld, morgen bezorgd. En als je geen label hebt ben je verdacht. Ik weiger een label te dragen. Ik wil informatie geven, ongebonden aan ideologie, partijpolitiek, geloofsovertuiging en andere shit". In bracht het Indonesische staatshoofd Soekarno een zevendaags staatsbezoek aan Italië, waar President Giovanni Gronchi het eerste Europees staatshoofd was dat hem ontving.

Dit gebeurde tegen de zin van de toenmalige Nederlandse minister van Buitenlandse Zaken Joseph Luns, die ambassadeur Han Boon opdroeg daartegen te protesteren en de Nederlandse pers maande dit bezoek te negeren. Oltmans' hoofdredacteur verlangde echter dat hij zich als correspondent te Rome beperkte tot berichten over Italië en het Vaticaan.

Ongehoorzaam interviewde hij toch het Indonesische staatshoofd, die liever eerst Nederland zou hebben bezocht. Hij sprak met hem op de Indonesische ambassade te Rome en de Italiaanse chef protocol markies di San Damiano maakte geen bezwaar tegen deelname aan de gezamenlijke bezichtiging van Pompeï die op het programma stond. Oltmans voegde zich opnieuw bij de Indonesische delegatie bij het daaropvolgende staatsbezoek aan West-Duitsland.

Oltmans kreeg hierdoor een andere kijk op de man die sinds het verlies van Nederlands-Indië in de Nederlandse publieke opinie gold als een collaborateur met de Japanners, die de Nederlanders zou haten. Oltmans' artikelen over het bezoek van Soekarno aan Italië en West-Duitsland verschenen in Elsevier [41]. Oltmans werd echter door De Telegraaf "aan de dijk gezet". Soekarno overleed in , zonder ooit Nederland te hebben bezocht, drie jaar na zijn aftreden in afzondering als de gevangene van de nieuwe Indonesische machthebbers, die door Oltmans "verraderlijke CIA-coupgeneraals" werden genoemd.

Oltmans zou gedurende de rest van zijn loopbaan keer op keer de rol benadrukken die de Amerikaanse geheime dienst CIA zijns inziens zou hebben gespeeld bij de staatsgreep in en de machtsovername door Soeharto. Nadat Oltmans reeds in bij hun kennismaking wegens zijn interview met Soekarno als landverrader was verguisd, werd het overlijden van Soekarno voor hem eveneens een extra pijnlijk moment doordat Indonesië hem de toegang weigerde toen hij hem daags daarvoor op zijn sterfbed wilde bezoeken. Door de moeite die vele Nederlanders nog hadden met de dekolonisatie stuitte de publicatie van het interview met Soekarno op vele afkeurende reacties. Han Boon, de Nederlandse ambassadeur te Rome die door Oltmans werd betiteld als 'een ware paladijn van Luns' [43] , waarschuwde de minister in een brief op 11 juli voor Oltmans. Zonder falen blijkt spoedig daarna dat hij een persoon is tegenover wie grote voorzichtigheid in acht genomen moet worden. Deze episode van zijn loopbaan beschreef hij in het tweede deel van zijn Memoires , alsook in zijn eerder verschenen boeken *De Verraders* en *Den Vaderland* Getrouwe en het later verschenen *Mijn vriend Sukarno* Het interview en zijn twee artikelen daarover in zouden een keerpunt betekenen in Oltmans

' carrière en een sleutelmoment in zijn leven.

Gedurende de 10 jaren daarna zou hij Soekarno in toenemende mate gaan zien als een vriend [45] en later zou hij hem ook zo noemen, in zijn boek over Soekarno. In december zette Oltmans voor het eerst voet op Indonesische bodem om als correspondent te gaan werken voor enkele Nederlandse dagbladen: NRC, het Algemeen Handelsblad en Het Vaderland. Reeds vrij snel daarna bepleitte hij vanuit Jakarta de overdracht van Nieuw-Guinea. Slechts een kleine minderheid van Nederlandse intellectuelen, journalisten en zakenlieden zagen in dat het land bezig was zich internationaal te isoleren met het halsstarrig vasthouden aan dit overzees gebiedsdeel.

Oltmans was een van hen. Op 21 januari verscheen een artikel van Oltmans' hand in de Indonesian Observer, waarin hij onder meer stelde dat Nieuw-Guinea door Nederland eigenlijk meteen aan Indonesië had moeten worden overgedragen. Als correspondent voor diverse publicaties kwam hij toen voor het eerst zelf in het nieuws, wegens zijn betrokkenheid bij de zogeheten Petitie Drost om de 'status' van de toenmalige Nederlandse kolonie Nieuw-Guinea. Deze petitie, die werd gepubliceerd in de Nederlandstalige krant De Nieuwsgier, droeg de naam van een gasthoogleraar internationaal recht aan de Universiteit van Indonesië te Jakarta en was ondertekend door een groep van 18 Nederlanders in Indonesië. Hiervan was hij zelf initiatiefnemer en mede-ondertekenaar. Zijn Nederlandse opdrachtgevers zegden daarop binnen twee dagen per telegram zijn medewerking op, omdat zij vonden dat hij zijn journalistiek werkzaamheid met politieke activiteiten vermengde en daarom niet langer onafhankelijk kon berichten.

Hij werd verguisd. Wat zal de Justitie met Willem Oltmans doen? In juni was Oltmans gast in het presidentiële paleis op de verjaardag van Soekarno. Hierna werd hij beschreven als een "zich journalist noemende jonge Nederlander die de Nederlands-Indonesische betrekkingen wilde 'verbeteren' door zich bij Soekarno binnen te vleien" en de perken te buiten zijn gegaan door Nederlanders in Indonesië over te halen de door hem opgestelde Petitie Drost te ondertekenen. Hierop kreeg hij geen werk meer van Nederlandse opdrachtgevers en hij verhuisde daarom naar de Verenigde Staten. In zou hij via een memorandum aan president Kennedy hebben voorkomen dat Nederland oorlog ging voeren om Nieuw-Guinea.

Op zijn advies liet de Amerikaanse regering zich door prins Bernhard voorlichten over de kwestie Nieuw-Guinea. Toen minister van Buitenlandse Zaken Joseph Luns vervolgens in Washington kwam pleiten voor de Nederlandse zaak, zou Luns te verstaan zijn gegeven dat Nederland uit Nieuw-Guinea diende te vertrekken. In kreeg Oltmans een kopie toegespeeld van een in het Japans geschreven brief van Dewi Soekarno, een van de echtgenotes van de afgezette president, aan de Indonesische president Soeharto, waarin zij laatstgenoemde ervan beschuldigde verantwoordelijk te zijn voor de moord op vele honderdduizenden Indonesische communisten na de staatsgreep in oktober. Een vertaling hiervan werd gepubliceerd op anderhalve pagina in het weekblad Vrij Nederland en Oltmans interviewde haar voor de NOS-televisie. In drong Oltmans vergeefs aan op vervolging van Luns, inmiddels afgetreden als minister en de nieuwe secretaris-generaal van de NAVO, wegens opzettelijke misleiding van de regering-Drees rond de Nieuw-Guinea-kwestie.

Oltmans voerde volhardend en verbeten een jarenlange rechtsstrijd tegen de Nederlandse Staat. Deze verdacht hij ervan hem sinds zijn interview met Soekarno stelselmatig opzettelijk te hebben belemmerd in zijn journalistiek werk, hetgeen in de loop der jaren een terugkerend thema bleef en waarover zijn misnoegen als een rode draad door vele van zijn geschriften liep: hij gaf te kennen zich daardoor niet te laten intimideren [57] [58]. Daarin zou hij ten langen leste in in een arbitrageprocedure in het gelijk worden gesteld. In en repte Oltmans in zijn boeken Mijn vriend Sukarno en Over Haagse bedriegers en de strijd om de waarheid van een journalist zelf over de door hem sinds ervaren obstructie als "veertig jaar overheidsterreur" om de verdere uitoefening van zijn beroep te dwarsbomen [61] [62] Oltmans werd aanvankelijk gesteund door de journalistenvakbond NVJ in zijn principiële zaak tegen de Staat, maar deze distantieerde zich van zijn emotionele uitingen.

Over deze rechtsstrijd zou Mr. Ellen Pasman, een van Oltmans' advocaten sinds, in het boek Oud zeer - Over de façades van de Nederlandse rechtsstaat publiceren. Sinds zijn interview met Soekarno zou Oltmans door onder meer minister Luns systematisch zijn gedwarsboomd bij zijn journalistieke werkzaamheden. Oltmans keerde berooid naar Nederland terug toen zijn visum niet werd verlengd en hij ook daar tegenwerking leek te ondervinden.

In legde hij de hand op geheime ambtsberichten en telexen van het ministerie van Buitenlandse Zaken waarvan de inhoud zijn jarenlang geregeld geuite verdenking bevestigde omtrent de jarenlange systematische tegenwerking onder de lange ambtsperiode van minister Luns en ook onder diens opvolgers [72]. Het bestaan van waarschuwingen en instructies aangaande zijn persoon had Oltmans al jaren vermoed. In datzelfde jaar nog begon hij zijn proces tegen de staat [73] Alle Nederlandse ambassades waren ingeschakeld om hem te dwarsbomen en ook de hulp van de CIA was ingeroepen. Over die hiermee eindelijk bewezen tegenwerking en de daarover door hem gekoesterde verongelijkheid publiceerde hij eind zijn boek Vogelvrij, geïllustreerd met de betreffende bewijsstukken op [74] [75] [76] [77] [78] [79] In wees hij het aanbod van honderdduizend gulden schadevergoeding door premier Lubbers van de hand [80] [81], evenals het aanbod van een miljoen in door vice-premier Van Mierlo [82].

Oltmans eiste een schadeloosstelling van 2,8 miljoen gulden en liet Lubbers als getuige verhoren, die beaamde dat de zaak onverkwikkelijke kanten had [83] [84] [85] In leek er enigszins schot in de zaak te komen en zag het er steeds meer naar uit dat Oltmans met zijn jarenlang geuite beschuldigingen over tegenwerking door de Nederlandse overheid ten onrechte als "querulant" was afgeserveerd. Na arbitrage van een door Pierre Vinken oud-topman van Reed Elsevier voorgezeten commissie van drie, werd aan Oltmans uiteindelijk in als vergoeding van hem door de Staat berokkende schade acht miljoen gulden netto uitgekeerd. De arbitragecommissie bestond verder uit A.

Het toegekend bedrag van acht miljoen betrof de uiteindelijke schadeloosstelling met daarin ook verdisconteerd het door hem gedurende 46 jaar gederfd bedrag aan inkomsten, zoals berekend door het accountantsbureau Arthur Andersen. De NVJ was in gekomen met een berekening van 2,8 miljoen gulden. In publiceerde Oltmans zijn boek In het Land der Blinden alsnog een aantal ervaringen als journalist die hij eerder niet te boek kon of wilde stellen, vanwege de aanhangige zaak tegen de Staat der Nederlanden. Nadat deze in was afgerond hoefde hij ook daarover geen blad meer voor de mond te nemen. Hij had toen jaren in een eenkamerwoning te Amsterdam geleefd van een bijstandsuitkering. In nam Theo van Gogh zestien uur beeldmateriaal met hem op, met de bedoeling daaruit een televisieserie te monteren.

Een compilatie van het materiaal werd evenwel pas na hun beider dood uitgezonden en later ook op dvd uitgebracht [92]. In maakte Oltmans enkele televisieprogramma's voor Kleurmet van de Amsterdamse mediaondernemer Luc Sala , waaronder een interview met Jan Foudraïne. Een terugkerend thema daarin was, naast zijn kritische kijk op de wereldpolitiek zijn toegang tot buitenlandse leiders als Soekarno en Bouterse, zijn niet-aflatende strijd voor het door hem verlangd eerherstel en de tegenwerking die hij keer op keer zei te ondervinden vanuit het ministerie van Buitenlandse Zaken, waarvoor hij in bewijzen zou bemachtigen.

Voor de laatste jaren voor zijn dood was hij regelmatig op de Nederlandse televisie te zien. Zijn beroemdste televisie-optreden dateert van een eind juni opgenomen interview door Adriaan van Dis in diens talkshow "Hier is Adriaan van Dis", naar aanleiding van de verschijning van het eerste deel van zijn memoires, over de periode Daarin beet Oltmans zeer fel van zich af tegen Van Dis, die hij betichtte van vooringenomenheid en het stellen van suggestieve vragen. In procedeerde Oltmans samen met de Surinaamse oud-minister André Haakmat tot aan de Hoge Raad wegens een door hem gewenste faillietverklaring van de Republiek Suriname vanwege een hem verschuldigde betaling van Het zou gaan om zijn bemiddeling met contacten voor de financiering van het Kabalebo-project , de aanleg van een stuwdam.

Dat zou volkenrechtelijk een onaanvaardbare inbreuk opleveren op de soevereiniteit van de betreffende staat. In maart werd Oltmans gehoord door een stafmedewerker van het House Select Committee on Assassinations , de ingestelde commissie van het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden in het heropende onderzoek naar de moord op president John F. Kennedy , over zijn bevindingen m. Oltmans beweerde over een nieuwe getuige te beschikken die hij als een "waterstofbom" betitelde en die eveneens gevaar zou lopen. Oltmans vermoedde dat De Mohrenschildt meer van de moord wist en interviewde hem meerdere malen voordat De Mohrenschildt na een bezoek aan Oltmans in Amsterdam en een gezamenlijk reisje naar Luik dood werd aangetroffen in Florida.

In verscheen een Engelse, uitvoerig geannoteerde vertaling van Oltmans' boek over de moord op Kennedy bij de University Press of Kansas , getiteld Reporting on the Kennedy Assassination. Oltmans schreef tientallen boeken en hield sinds zijn kinderjaren een dagboek bij, dat uitgroeide tot een unieke vorm van autodocumentatie met een enorme omvang [] , waarvan een bewerking onder de noemer Memoires in 76 delen zal worden uitgegeven. Tot aan zijn dood in bleef hij actief als journalist, dagboekschrijver en commentator. Reeds in de jaren 70 kondigde hij de publicatie van zijn memoires aan. Zijn Den vaderland getrouwe - Uit het dagboek van een journalist was bedoeld als een voorpublicatie. Een jaar voor zijn overlijden begon hij nog met een website, waarop hij al snel dagelijks politiek commentaar plaatste. In de laatste jaren van zijn leven was hij goed bevriend met Adèle Luns-van der Maade , de weduwe van Joseph Luns' broer Huib

[Memoires 1990-A - Memoires Willem Oltmans

Deel 48 van de memoires van schrijver en journalist Willem Oltmans. Dit boek is er voor alle mensen die nooit het recht genoten hebben om het debat te bepalen. Deel 47 van de memoires van schrijver en journalist Willem Oltmans. Weergeven 25 50 per pagina. Toon alles. Toont 51 - 75 van de items. Lava 7 Trimestrieel tijdschrift - winter In winkelwagen Meer. Het Koerisch Utopia.

Memoires A. Hedendaagse antiverlichting. De strijd om tijd. Op grond van samenwerking Woningen, voedsel en trage wegen als heruitgevonden commons. Kuhk, Holmans, Van den Broeck. Over de oorlog. Daar komen de helmen. Memoires C. Lava 6 Trimestrieel tijdschrift - herfst De bestuurlijke kaart van de Europese Unie Instellingen, besluitvorming en beleid. Memoires B. Opstand in de Rif. Lava 5 Trimestrieel tijdschrift - zomer Het Rood Verzetsfront in het vizier van de Lava 4 Trimestrieel tijdschrift - lente Asterix aan de Schelde Een reportage uit Borgerhout. De grote pensioenroof En het plan om ons pensioen terug te winnen. Nieuw rechts. Niemand zal hier slapen vannacht. Gratis thuisbezorgd. Bezorg- en retourinformatie. Bekijk alle Boeken Bekijk alle Boeken van null. Bekijk meer. Specificaties Auteursnaam Willem Oltmans. Boekenreeks: Memoires Willem Oltmans. Boekenreeks deel: Aantal bladzijdes: Uitgave: 1. EAN: Boek genre: Geschiedenisboeken.

Boek thema: Wereldgeschiedenis. De website van Blokker maakt gebruik van cookies. Cookie-instellingen aanpassen. Functionele cookies.

<https://files8.webydo.com/9584281/UploadedFiles/439EE01F-2B19-F2B7-590F-EA0B20BC1428.pdf>

<https://files8.webydo.com/9583266/UploadedFiles/075DE57D-5645-AA5C-6C54-E6EBA6471BA4.pdf>

<https://cdn.starwebserver.se/shops/inezaxelssonix/files/principles-of-instructional-design-776.pdf>

<https://files8.webydo.com/9584561/UploadedFiles/0A19A1C6-C7B7-C55C-CD49-825A27A8B1D9.pdf>

<https://files8.webydo.com/9583754/UploadedFiles/4A6954A8-1212-F9C2-DA8D-8F6E28A1F51E.pdf>

<https://files8.webydo.com/9583400/UploadedFiles/30D4ABF0-BB29-5DFF-E743-3A7924EA2508.pdf>